

Arrest

nr. 80 233 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.07.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Op 26.03.2007 diende K., K. een asielaanvraag in. Op 17.08.2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene toe te kennen. Op 07.05.2010 diende M., A. een asielaanvraag in. Op 27.09.2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan haar toe te kennen. De duur van beide asielprocedures, zijnde ongeveer 5 maanden voor K., K. en ongeveer 4,5 maanden voor M., A., is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

De advocaat beweert dat betrokkenen hun aanvraag tot verblijf niet kunnen indienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland uit vrees voor vervolging, omwille van de instabiele toestand in Armenië en omdat betrokkenen geen dichte familieleden meer zouden hebben in Armenië.

Betreffende de beweerde vrees voor vervolging; betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor om deze bewering te staven. Ze voegen ook geen enkel nieuw element toe betreffende deze vrees aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betreffende de zogenaamde instabiele toestand in Armenië; betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor om deze bewering te staven. De loutere algemene bewering dat de toestand in Armenië instabiel zou zijn kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid

De bewering dat betrokkenen geen band meer zouden hebben met Armenië en dat zij daar ook geen vrienden of dichte familie meer zouden hebben, terwijl de band met België net bijzonder groot zou zijn, kan niet als geloofwaardig worden beschouwd. K., K. verbleef van zijn geboorte in 1983 tot zijn vertrek in 2007, zijnde ongeveer 24 jaar, in Armenië. Zijn partner, mevrouw M., A., verbleef sinds haar geboorte in 1990 tot haar vertrek in 2010, zijnde ongeveer 20 jaar, in Armenië. K., K. verblijft dus sinds ongeveer 4,5 jaar in België en M., A. sinds ongeveer anderhalf jaar. De duur van hun verblijf in België is dus heel kort in vergelijking met de duur van hun verblijf in hun thuisland. Het lijkt dus hoogst ongeloofwaardig dat betrokkenen geen banden meer zouden hebben met hun thuisland, noch dichte vrienden of familieleden. Dit element kan dus ook onder geen beding als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Betrokkenen beroepen zich op humanitaire omstandigheden maar uit de aanvraag valt niet op te maken in wat die humanitaire omstandigheden precies zouden bestaan. Het is aan betrokkenen zelf om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere vermelding dat ze op basis van humanitaire omstandigheden geregulariseerd zouden willen worden kan niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in het land van herkomst zou kunnen worden ingediend.

Wat betreft de bij het verzoekschrift voorgelegde medische attesten; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier voorgelegde medische attesten vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische attesten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkenen echter

vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet onder de uitsluitingsgronden vallen aangezien zij nooit manifeste en opzettelijke fraude hebben gepleegd, noch een gevaar vormen voor de nationale veiligheid en openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit element kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Het feit dat betrokkenen sinds respectievelijk maart 2007 en mei 2010 in België verblijven, ernstige inspanningen zouden hebben geleverd om zich te integreren, Nederlandse lessen hebben gevolgd en hiervan diverse attesten voorleggen, vloeiend Nederlands zouden lezen en schrijven, een woning huren en een huurovereenkomst voorleggen, verschillende facturen voorleggen van o.a. telenet, nutsmaatschappijen, ..., naar een Belgische dokter en tandarts gaan, een Belgische bankrekening en Belgische bankkaart hebben, alsook het feit dat K., K. een studie Sociaal en Pedagogisch werk heeft gevolgd en hij hiervan een attest voorlegt, hij een werkaanbod en een arbeidscontract voorlegt van de bvba Claes-Stessens evenals het feit dat een groot aantal vrienden en kennissen de aanvraag met een getuigenverklaring ondersteunen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep werd ingediend door beide ouders en hun minderjarig kind. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij rechtsgeldig vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten opzichte van de hele familie ontvankelijk doch ongegrond verklaard en betreft zodus rechten die aan de persoon verbonden zijn. Het kind, zijnde de derde verzoekende partij, beschikt gezien de leeftijd (1 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus rechtsgeldig vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste twee verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers citeren de motieven van de bestreden beslissing en doen gelden dat er niet uit blijkt dat de diverse beschikbare gegevens op een zorgvuldige en redelijke manier in acht werden genomen, meer nog zelfs, incorrect werden beoordeeld en niet in alle objectiviteit. Zij betogen dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een verwijzing naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekers onvoldoende heeft onderzocht. Zij verwijzen naar een niet nader genoemd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 oktober 2007. De redenering van de verwerende partij leidt er toe dat niemand nog kan worden geregulariseerd op basis van integratie en een uitholling inhoudt. Verder

werd geen rekening gehouden met de specifieke toestand in Armenië en de situatie van verzoekers. Niet alleen is de toestand in het land van herkomst instabiel, verzoekers verblijven ook bijna vijf jaar in België zodat de banden met Armenië onbestaande zijn geworden. Bijna de hele familie woont in België, en bij terugkeer is er onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur om verzoekers op te vangen. Bovendien wordt verzoeker omwille van zijn politieke activiteiten nog steeds gezocht, tengevolge waarvan hij leidt aan PTSS en slapeloze nachten ondervindt. Voor verzoekers is het in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst nu zij in voortdurende angst zouden wachten op hun doodvonnis. Zij zullen er het slachtoffer worden van gewelddaden. Ten onrechte werd dan ook geoordeeld dat de buitengewone omstandigheden niet werden aangetoond. Verzoekers voelen zich verder gegriefd door de aanpak van de politiediensten die, nog voordat zij kennis hadden genomen van een beslissing inzake hun aanvraag, verzoekers van hun vrijheid beroofden. Een dergelijke agressieve aanpak is inhumaan en onredelijk, gezien zij reeds lange tijd in België verblijven.

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

In zoverre verzoekers doen gelden dat in de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd in functie van de situatie in Armenië en deze van verzoekers, kan worden vastgesteld dat ter zake als volgt werd geoordeeld in de bestreden beslissing :

"Betreffende de beweerde vrees voor vervolging; betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor om deze bewering te staven. Ze voegen ook geen enkel nieuw element toe betreffende deze vrees aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betreffende de zogenaamde instabiele toestand in Armenië; betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor om deze bewering te staven. De loutere algemene bewering dat de toestand in Armenië instabiel zou zijn kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Dat ter zake niet afdoende zou zijn gemotiveerd, wordt, in het licht van de vaststelling dat verzoekers geen enkel argument bijbrengen dat deze motivering in een ander daglicht zou kunnen stellen, dan ook geenszins aangetoond. Bovendien moet worden verwezen naar de arresten nr. 1240 van 17 augustus 2007 en 48 625 van 27 september 2010 van de Raad waarbij respectievelijk in hoofde van eerste verzoeker en tweede verzoekster werd geoordeeld dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dienden te worden geweigerd. Verzoekers betwisten niet dat zij geen nieuwe elementen hebben bijgebracht die niet al werden beoordeeld naar aanleiding van hun asielaanvraag. Zij kunnen zich dan ook niet beroepen op enige vervolgings- of andere vrees om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Verzoekers tonen voorts niet aan dat, en om welke redenen, het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die hen gekend zijn, niet zouden voldoen aan het hiervoor uiteengezette normdoel, noch maken zij duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat dit niet het geval is, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekers tonen niet aan dat dit *in casu* wel zo is.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een schending van de formele motiveringsplicht niet is aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Uit de uiteenzetting van verzoekers blijkt dat zij het in wezen niet eens zijn met de beoordeling van de door hen bij hun aanvraag gevoegde elementen. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.4. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer

worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing bestreden verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekers benadrukken in hun hele uiteenzetting hun integratie in België. Evenwel, zoals hiervoor reeds werd gesteld betreft dit de gegrondheid van de aanvraag, niet de ontvankelijkheid ervan. In de mate dat zij menen zich te kunnen beroepen op hun verblijf in België om aannemelijk te maken dat hun banden met Armenië zijn verbroken en zij aldaar niet op voldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur kunnen rekenen, werd reeds in de bestreden beslissing geoordeeld wat volgt :

“De bewering dat betrokkenen geen band meer zouden hebben met Armenië en dat zij daar ook geen vrienden of dichte familie meer zouden hebben, terwijl de band met België net bijzonder groot zou zijn, kan niet als geloofwaardig worden beschouwd. K., K. verbleef van zijn geboorte in 1983 tot zijn vertrek in 2007, zijnde ongeveer 24 jaar, in Armenië. Zijn partner, mevrouw M., A., verbleef sinds haar geboorte in 1990 tot haar vertrek in 2010, zijnde ongeveer 20 jaar, in Armenië. K., K. verblijft dus sinds ongeveer 4,5 jaar in België en M., A. sinds ongeveer anderhalf jaar. De duur van hun verblijf in België is dus heel kort in vergelijking met de duur van hun verblijf in hun thuisland. Het lijkt dus hoogst ongeloofwaardig dat betrokkenen geen banden meer zouden hebben met hun thuisland, noch dichte vrienden of familieleden. Dit element kan dus ook onder geen beding als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden.”

Verzoekers doen in wezen niet meer dan hun oorspronkelijke argumenten te herhalen, argumenten die evenwel werden beantwoord in de bestreden beslissing. Aangezien zij thans niet ingaan op de desbetreffende motivering, tonen zij niet aan dat dit standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn, of met veronachtzaming van bepaalde stukken van het dossier.

3.1.5. In zoverre verzoekers nog wijzen op het PTSS van verzoeker, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat het betrokkene vrijstaat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen. Het ten onrechte vasthouden aan de vermeende oorzaak van deze aandoening, met name de vrees voor vervolging, werd hierboven reeds beoordeeld in het licht van de uitspraken over de asielaanvragen door de Raad.

3.1.6. Waar verzoekers ten slotte verwijzen naar het feit dat zij werden opgepakt door de politie en zij zich daardoor gegriefd voelen, dient erop gewezen dat deze kritiek gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, die niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep zodat ze alleen al om die reden niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.1.7. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de gegevens van het dossier zou hebben geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers ervan weerhouden hun aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin is een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond.

3.1.8. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel wordt de schending opgeworpen van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verzoekers beroepen zich in hoofdzaak op de argumenten die zij reeds bij hun eerste middel hadden ingeroepen. In hoofdzaak kan dan ook worden verwezen naar hetgeen hierboven, bij de beoordeling van dat middel werd gesteld. Zo werd onder meer geoordeeld dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de verwerende partij in strijd met de gegevens van het dossier tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In de mate dat verzoekers een schending van artikel 3 menen te ontwaren in het optreden van de politie, weze herhaald dat deze grief is gericht tegen een beslissing die thans niet wordt aangevochten, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden ingeroepen.

Waar zij ook nog een schending van artikel 3 van het EVRM menen te zien in het feit dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met de instabiele situatie in Armenië en hun eigen persoonlijke situatie, werd hierboven reeds geoordeeld dat dienaangaande geen bewijskrachtige nieuwe elementen werden voorgelegd die een nieuw licht zou doen schijnen op de beoordeling, door de Raad, van verzoekers' aanspraken op de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de beoordeling van deze laatste status onder andere een onderzoek heeft ingehouden naar het risico op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

3.2.4. Wat ten slotte het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op hetgeen voorafgaat, is dat *in casu* niet het geval. Bovendien is geenszins aangetoond dat de bestreden beslissing heeft nagelaten de passende belangenafweging te maken, nu niet op een kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat de vereiste buitengewone omstandigheden niet aanwezig waren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS